

pokuty 2000 K' do 15 dnů pod exekucí, v případě nedobytnosti k uzavření na dobu 100 dnů na vlastní útraty.

Rozhoduje o stížnosti Michalem P. podané řídil se nss těmito úvahami:

Co do výroku o vině st-l nepopírá skutkovou podstatu žal. úřadem zjištěnou, že soupisu majetku Vl. E. ve lhůtě stanovené v § 5 nař. ze dne 9. ledna 1920 č. 61 sb. z. a n. nepodal, namítá však, že mu nemůže býti přičítán stíhaný přestupek, poněvadž mu pozemkový úřad nezaslal v čas příslušných tiskopisů, ač o ně žádal, tak že soupisové povinnosti v předepsané lhůtě vyhověti nemohl.

Cit. nařízení předpisuje, že jest soupis zabraného majetku pozemkového předložití pozemkovému úřadu ve lhůtách v § 5 cit. nařízení vyznačených, a neváže povinnost tuto žádnou podmínkou, zejména nestanoví, že by osoba k soupisu povinná musila použítí určitých tiskopisů, že by úřad povinen byl tiskopisy ty straně poslati a že splnění povinnosti soupisové jest na tak dlouho odloženo, dokud se tak nestane. Jest tudíž skutková povaha stíhaného přestupku již tehdy dána, jakmile soupis nebyl předložen ve lhůtě nařízením určené. Soupisové povinnosti mohl st-l i bez zaslání příslušných tiskopisů vyhověti, jelikož cit. nařízení v § 6 označuje vzory formulářů, podle nichž při plnění povinnosti soupisové jest postupovati, a vzory tyto obsaženy jsou ve sbírce zákonů a nařízení jako příloha cit. nařízení. Ze vzorů těchto mohl tudíž st-l seznati data pro soupis rozhodná. Námitka jest proto nedůvodná.

Co do výroku o trestu vytýká stížnost, že pokuta nemůže býti jednostranně zvýšena bez návrhu fiskála.

Řízení v trestních věcech policejních upravuje nařízení býv. uher. min. vnitra a spravedlnosti ze dne 1. října 1909 č. 65000/1909. § 176 t. nař. stanoví, že z rozsudku policejního trestního soudu odvolati se může v neprospěch obviněného netoliko úřední fiskál (I), nýbrž i odborný zástupce (III. č. 4).

Dle § 17, odst. 4. cit. nařízení jsou odbornými zástupci také orgány, kteří zvláštními zákony neb minist. nařízeními oprávněni jsou zastupovati veřejné zájmy.

Za takový orgán dlužno považovati i stpú, ježto ve smyslu § 4 a násl. zákona z 11. června 1919 č. 330 sb. z. a n. v působnost jeho spadá provádění pozemkové reformy, která se děje v zájmu veřejném. Tomu nasvědčuje i ustanovení § 9 nař. z 9. ledna 1920 č. 61 sb. z. a n., který dává stpú právo činiti návrh na potrestání osob porušivších předpisy tohoto nařízení, kteréžto ustanovení zřejmě má za účel docíliti urychlené provedení pozemkové reformy, tedy sleduje rovněž zájem veřejný.

Stpú-u přísluší tudíž ve správním trestním řízení na Slovensku, zahájeném k jeho návrhu ve smyslu cit. § 9, postavení odborného zástupce.

Když tedy žal. úřad o odvolání stpú do nízké výměry trestu meritorně rozhodl bez návrhu fiskála, neporušil tím zákon. Jest proto i tato výtká bezdůvodná.

Byla tudíž stížnost, jen o předem uvedené námitky se opírající, zamítnuta.

Č. 1499.

V y h o š t ě n í: I. Důvodem vyhoštění může býti také skutečnost, že cizinec neuposlechl úředního příkazu, aby do určité doby opustil území

rep. čsl. — II. Nedostatečné odůvodnění nař. rozhodnutí není vždy podstatnou vadou řízení.

(Nález ze dne 15. září 1922 č. 12479.)

Věc: Julius L. v Brně proti zemské správě politické v Brně o vyhoštění.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — — Podle § 2, odst. 5 zák. z 27. července 1871 č. 88 ř. z. mohou býti z celého území republiky čsl. vyhoštěny osoby, které nemají na území státu domovského práva, když jejich pobyt jeví se nepřipustným z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti.

St-l vytýká, že se nař. rozhodnutí přiči zákonu, poněvadž spisy nepodávají nejmenšího dokladu, že by byl st-l způsobilý ohroziti nějaký veřejný pořádek nebo bezpečnost čs. republiky, že provedené řízení jest vadné, poněvadž v nař. rozhodnutí nejsou uvedeny skutečnosti, kterými by bylo nebezpečí takové zjištěno.

Dle správních spisů byl st-l, bývalý válečný uprchlík, výměrem policejního řiditelství v Brně ze dne 23. září 1921 č. — zpraven o tom, že ministerstvo vnitra výnosem ze dne 22. srpna 1921 č. — mu nepovoluje další pobyt na území čsl. republiky, že se mu určuje pouze k likvidaci jeho obchodních závazků poslední neprodlužitelná lhůta do 30. září 1921, a že se vyzývá, aby do této doby opustil území československé republiky, že, neučiní-li tak s celou rodinou dobrovolně, bude z celé oblasti republiky československé vyhoštěn a postrkem za hranice dopraven.

Příkaz tento nabyl právní moci, st-l však jej nesplnil. Tím jednal st-l proti veřejnému pořádku, který vyžaduje, aby výnosy úřadů byly provedeny, aby ten, proti němuž směřují, jich uposlechl. V tomto případě náleželo st-li, aby opustil území čsl. republiky. Poněvadž tak neučinil, přiči se jeho chování příkazu úřadem mu daného a tím i veřejnému pořádku. Když pak úřad vzhledem k tomuto porušení veřejného pořádku se strany st-le neshledal další jeho pobyt v čsl. republice žádoucím a vyslovil jeho vyhoštění, jest výrok tento cit. předpisem odst. 5. § 2 odůvodněn.

Nař. rozhodnutí neoznačuje arcif výslovně skutkových okolností, ze kterých žal. úřad vycházel. Než z celého stavu věci, zejména z okolností, že vyhoštění st-lovo vysloveno bylo bezprostředně po tom, když neuposlechl úředního vyzvání, aby opustil republiku čs., musil si st-l býti toho vědom, že vyhoštěním splněna byla vyhrůžka, obsažená ve shora uvedeném výměru policejního řiditelství v Brně ze dne 23. září 1921, že vyhoštěn jest proto, že neuposlechl vyzvání, aby opustil území čsl. republiky do 30. září 1921.

Že tomu tak jest, dotvrzuje i obsah stížnosti, ve které st-l připouští, že by se úřadem vyslovené vyhoštění mohlo opírat o nařízenou repatriaci válečných uprchlíků.

St-li byla tudíž známa skutečnost, o kterou se nař. rozhodnutí opírá, následkem čehož vytýkané opomenutí úřadu nezakládá podstatné vady řízení. — — —